

Розмова (1890)
Глібов Леонід Іванович

Із-за гори місяць ясний
На луг поглядає;
Край берега дівчинонька
Тихо походжає.

Вона ходить, як зіронька,
По темногу лугу
І співає-розважає
Дівочую тугу:

— Де ж ти, милий, голуб сизий,
Мій коханий друже?..
Ой не шуми, дібровонько,
Не розцвітай, луже!

Вітер віє по діброві,
І пісня лунає;
До дівчини луг широкий
Гуде-промовляє:

— Ой жаль мені, дівчинонько,
Ой жаль мені дуже,
Що ти мені приспівуєш:
«Не розцвітай, луже!»

Ой не буду розцвітати,
Бо нема для кого,—
Заорали доріженьку
До лугу старого.

Одмовляє дівчинонька:
— Не журися, луже,—
Є у тебе дібровонька,
Шумить вона дуже;

Буде тебе розважати,
Як і розважала,
Холодочком повівати,
Щоб трава не в'яла.

До дівчини луг широкий
Гуде-промовляє:
— Не все теє поле знає,
Що в лузі буває...

Дібровонька — сестра лугу,
Дружина — калина;
Нема в світі, дівчинонько,
Як вірна дружина.

[1890]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/rozmova